

vilde kunne conferere med hinanden faa hyppigt, som Ordføreren antog for nødvendigt; han meente tillige, at Grunden til, at Danste Lov ikke havde indført ogsaa paa Landet den Ordning, som gjælder i Kjøbstæderne, netop var dette Hensyn til, at Overtormynderne burde boe paa samme Sted. Jeg troer nu, at denne Indvending ikke har Stort at sige, skjøndt jeg villig skal erkende, at Noget ligger der i den, thi deels anseer jeg det ikke for saa nødvendigt, at Overtormynderne holde daglige Conferencer — i Terminen ville de jo let kunne mødes —, og deels have Afstandene indenfor Herredets Grændser og Veiforholdene efter vore nuværende Forhold ikke Stort at betyde. Den ærede Ordfører fremhævede, som jeg havde ventet, den Indvending, at det ikke vilde være rigtigt at overføre til Landet en Institution, der i Kjøbstæderne nu betragtes med en vis Misnøje. Jeg tillod mig imidlertid allerede i mit første Foredrag at gjøre opmærksom paa, at det ikke saameget var selve Institutionen, man var misfornøjet med i Kjøbstæderne, som den Maade, hvorpaa Revisionen udførtes, idet denne gav Anledning til, at der opstod Tab for de Umyndige. Det er en gammel Institution her i Landet med to Overtormyndere i Kjøbstæderne; det ærede lovfundige Medlem vil vide, at den allerede skriver sig fra det 15de Aarhundrede. Der staaer i denne Sag to Principer ligeoverfor hinanden: Massesbestyrelsesprincippet og Bærgemaalsbestyrelsesprincippet; for høert af de foreliggende Forslag ligger det ene eller det andet af disse Principer til Grund. Det kan nu ikke nægtes, at for en stor By som Kjøbenhavn er Massesbestyrelsen det ene Naturlige og Fornuftige; det gjælder netop om en saadan By, at Borgernes Sind der er henvendt paa mange Ting, saa at de bør frigtages for en egentlig Bærgemaalsbestyrelse. Men jeg troer, det beroer paa en fuldstændig Misforstaaelse, naar man saaledes som den ærede forrige Justitsminister og det ærede Medlem for Randers Amts 5te Valgkreds (F. Mourier-Petersen) vil paastaae, at man bør lægge Kjøbenhavns Overtormynderi til Grund, tage dette til Forbillede ved Ordningen af Overtormyndervæsenet for det øvrige Land. Det er jo iøinefaldende, at Forholdene ere

af en ganske forskjellig Bestaaffenhed i en stor By som Kjøbenhavn og i mindre Byer og det øvrige Land. Jeg skal i den Henseende blot tillade mig at henpege paa et Forhold, hvor man ved en saadan Ordning vil støde paa en efter min Mening uovervindelig Vanskelighed, og det er Forsendelsen af Overtormyndere i Udvælgets Fleertal har ingenlunde været blind derfor; man har gjort forskjellige Forslag i saa Henseende; man har meent, at det skulde paalægges Retsbetjentene, Magistraten i Kjøbstæderne, Amtsforvalterne, at foretage stedlige Ind- og Udbetalinger. Det har imidlertid strax viist sig, at man her støbte paa Skær, som man ikke kunde undgaae. Ministeriet, med hvilket Udvælget confereede, har meent, at det ingenlunde kunde gaae an at henlægge Ind- og Udbetalinger til Magistraterne, da de ikke ere Retsbetjente i Ordets egentlige Forstand. I Kjøbstæderne kunde man dog i Reglen hjælpe sig med Sparekasserne, saa at denne Vanskelighed altsaa ikke der vilde være stor. Med Hensyn til Landet har Udvælget anseet det for rigtigt at lade Betalingerne stee gennem Amtstuerne, og det har i den Henseende corresponderet med Justitsministeriet, der atter har corresponderet med Indenrigsministeriet. Men hvad blev Svaret? Det blev: Ja vel, Betalingerne kunne vel stee gennem Amtstuerne, men saa maa der gives Amtstforvalterne 2 pCt. for Udbetalinger og 1 pCt. for Indbetalinger. Derved vilde imidlertid de Umyndiges Midler blive belastede paa en saadan Maade, at det er aldeles ugjærligt at benytte denne Fremgangsmaade. Justitsbetjentene meente man derimod uden videre at kunne paalægge at foretage saadanne Ind- og Udbetalinger — jeg seer ikke, at det kunde stee med større Føie end at paalægge Amtstforvalterne det, men man har imidlertid troet at kunne gjøre det. Udvælget er imidlertid strandet ligeoverfor den hele Opgave, og har kastet hele Omvæbningen for dette Anliggende paa Justitsministeren og udtalt den Formening, at det vil være en let Sag for ham at ordne Ind- og Udbetalingsvæsenet. Jeg troer nu ikke, at dette vil være nogen let Sag for Justitsministeren, og at dette vil vise sig, naar det kommer til Praxis. Her har jeg altsaa paapeget et Forhold, som gjør de